

РЕШЕНИЕ

№ 13740
София, 09.11.2018

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният административен съд на Република България - Пето отделение, в съдебно заседание на единадесети юни две хиляди и осемнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ:ЗДРАВКА ШУМЕНСКА
ЧЛЕНОВЕ:ГАЛИНА КАРАГЪЗОВА
ЮЛИЯ КОВАЧЕВА

при секретар Валерия Георгиева Георгиева и с участието
на прокурора Емил Дангов изслуша докладваното
от председателя ЗДРАВКА ШУМЕНСКА
по адм. дело № 4060/2017.

Производството е по реда на чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на Д. Христов срещу решение № 3 от 10.02.2017 г. по адм.дело № 293 по описа за 2016 г. на административен съд - Сливен. С него е отхвърлена жалбата на лицето срещу решение № РД-15-1360 от 14.10.2016 г. на кмета на община Сливен за отказ за предоставяне на информация по реда на Закона за достъп до обществена информация (ЗДОИ).

В касационната жалба са развити доводи за неправилност на обжалваното решение поради допуснати нарушения на материалния закон, което съставлява отменително касационно основание по чл.209, т.3 от АПК. Иска се отмяна на решението и постановяване на друго по съществото на спора с уважаване на жалбата, като се претендира присъждане и на съдебни разноски.

Ответната страна по касационната жалба - кметът на община Сливен оспорва същата като неоснователна чрез депозирано становище по реда на чл.163, във връзка с чл.228 от АПК от процесуалния представител юрисконсулт М. Стойчева. Претендира присъждане на съдебни разноски.

Представителят на Върховна административна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Върховният административен съд, пето отделение, след като прецени допустимостта на касационната жалба и наведеното отменително основание, и с оглед на чл.218 от АПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е процесуално допустима като подадена в срока по чл.211 от АПК и от надлежна страна, а разгледана по същество е основателна.

Административния съд - Сливен е бил сезиран с жалба срещу решение № РД-15-1360 от 14.10.2016 г. на кмета на община Сливен за отказ за предоставяне на информация по реда на Закона за достъп до обществена информация.

В мотивите на съдебното решение е обсъдена фактическата обстановка по спора, а именно, че производството пред административния орган е започнало по повод заявление № 9400-19469 от 29.09.2016 г. С него е поискано предоставяне на информация относно

1. разрешение за строеж № 313/29.09.2012 г., издадено на "Емитекс" ЕООД,
2. молба с вх. № 1806/06.06.2013 г. и "комплексен доклад на инвестиционен проект за промяна по време на строителството",
3. писмо с вх. № 2400-654(2) от 21.04.2016 г. - акт обр.14 и
4. удостоверение с изх. № 4704-3418 от 15.12.2015 г., издадено от главен архитект на Сливен. Информацията е поиската под формата на копия на хартиен носител, изпратени по ел.поща.

Административният орган е постановил отказ за достъп до исканата информация, като е приел, че исканата информация е извън приложението на ЗДОИ, понеже не отговаря на изискванията на чл.2 от ЗДОИ, за да бъде квалифицирана тя като обществена. Не са налице и условията по чл.14, ал.2 от ЗДОИ, за да бъде длъжен да я предостави. Според него тази информация не е обществено значима, понеже се отнася до предоставяне на услуга по отношение на частен субект - посоченото търговско дружество и информация във връзка с тази услуга може да се даде само на него като потребител на същата.

Понеже се касае до строителни документи като разрешение за строеж, проектна документация и такива по повод реализиране на строеж, те могат да се предоставят само в случай на осъществяван контрол от линия на строителния надзор или на други компетентни органи. Това търговско дружество "Емитех" ЕООД не е дало съгласие за предоставяне на информацията.

Административният съд - Сливен е приел, че е сезиран с процесуално допустима жалба, като подадена в срок и от надлежна страна, а по съществото на спора е счел, че тя е неоснователна, съответно, че административният акт е законосъобразен. Първото съображение на съда да сподели аргументите на административния орган са относно характера на посочената информация, която не е обществена, не е свързана с обществения живот в страната и не дава възможност да съставят мнение на гражданите на задължените по закон субект. Процесната информация е с частен характер, а именно отнася се до осъществен строеж от трето лице, собственик на съседен недвижим имот, още повече, че заявителят няма качеството на заинтересовано лице по смисъла на чл.149, ал.2 от Закона за устройство на територията (ЗУТ). Другото съображение на съда е относно липсата на специален ред, уреден в ЗУТ за предоставяне на информация във връзка с дейността на органите от местно и национално ниво, чиято дейност е свързана с издаване на разрешения за строеж, контрол върху строителство и пр. И това е така, за да не се ограничават правата на останалите граждани. При наличие на правен интерес жалбоподателят може да предяви претенциите си да се защити по реда на ЗУТ, но не и да събира доказателства затова по реда на ЗДОИ. Така личната заинтересуваност не е обществено значима, има за цел защита на правата му, но това се реализира чрез уредени правни механизми за контрол, а именно по реда на чл.149, ал.5 от ЗУТ (чрез съответните органи на Дирекцията за национален строителен контрол по местонахождение на строежа) .

Настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение е неправилно постановено, като не могат да бъдат приети като обосновани двете съображения на първоинстанционния съд. Законът за достъп до обществената информация регламентира един от правните способи за упражняване на правото на достъп до информация. В чл.2, ал.1 от ЗДОИ е дадена легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. За тази информация законодателят е създал и изричното задължение на задължените, по смисъла на чл.3, ал.1 от ЗДОИ, правни субекти да я предоставят. Същият не е средство за получаване на

всякаква информация от държавните органи. Разпоредбата на чл.4, ал.1 от ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Неправилно е прието от съда, че ЗУТ, се съдържа друг ред за достъп до информация и това изключва приложението на Закона за достъп до обществена информация. Само за тези, на които законът е признал качеството на заинтересовани страни по смисъла на чл.131 от ЗУТ, органите по Закона за устройство на територията имат задължението да предоставят съответната информация. Това е така, понеже те са участници в съответното административно производство и задължението за предоставяне на информация е проява на установения в чл. 12, ал. 2 АПК общ принцип (решение № 514/19.01.2015 г. на ВАС, VII отд.).

По делото се установява, че жалбоподателят няма качеството на заинтересована страна по смисъла на посочената разпоредба по отношение на проведено между третото лице и компетентни органи на общината административно производство, свързано с издаването на необходими строителни книжа във връзка със строежа в собствения на третото лице имот. С оглед на това ЗУТ е неприложим и не е налице друг ред за достъп до искана информация, ако тя е обществена.

За да е обществена информацията по смисъла на чл.2, ал.1 от ЗДОИ, следва да са налице двете кумулативни изисквания - да е свързана с обществения живот в страната и да дава възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Със заявлението са поискани четири документа, които са различни по своя характер и съдържание, но са обществени, респ. официални по смисъла на чл.10 от ЗДОИ, съответно диспозитивни или свидетелстващи документи, и те се ползват с материална и формална доказателствена сила. Същите са издадени по повод развилото се административно производство между общината и третото лице. Част от тях отговарят на изискванията на чл.11 от ЗДОИ, а именно имат характер на документи съдържаща служебна обществена информация, т.е. такава, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации.

Преценката на първоинстанционния съд относно законосъобразността на административния акт е неправилна, поради което решението му следва да се отмени, като преписката се върне на административния орган за ново произнасяне. При това следва да се изследва наличието на фактическия състав на посочените разпоредби и да се обосноват фактически и правни основания за издаването на административен акт по процесното заявление на Д. Христов (в този смисъл е и решение № 13272/31.10.2018 г. по адм.дело № 4697/2017 г. на ВАС, на настоящия състав на V отд.).

С оглед изхода на делото, следва да бъде уважено искането за присъждане на съдебни разноски на касатора като доказано по основание и своевременно заявено, в размер на 500 лв., представляващо договореното адвокатско възнаграждение за един адвокат.

Съобразно изложеното и на основание чл.221, ал.2 от АПК, Върховният административен съд, пето отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 3 от 10.02.2017 г. по адм.дело № 293 по описа за 2016 г. на

административен съд - Сливен и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Христов решение № РД-15-1360 от 14.10.2016 г. на кмета на община Сливен за отказ за предоставяне на информация по реда на Закона за достъп до обществена информация.

ВРЪЩА преписката на административния орган за произнасяне по искането за предоставяне на обществена информация.

ОСЪЖДА община Сливен да заплати на Д. С. сумата от 500.00 лв., съдебни разноси.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.